

Nummer 17 | 1. September 1915 | 64. Aargang

Det sande Evangelium maa bære „Kongestemplet".

Guds Rige virker methodisk lig et Verdensrige.

Mønten. En Sammenligning.

Af Dr. James E. Talmage.

Det var en Gang mit Privilegium at aflægge et Besøg i De forenede Staters Mønt i Filadelfia. Denne Mønt er den største og bedst indrettede Mønt i Unionsstaterne, og indenfor Mønthusets Vægge bliver en stor Del af Staternes Fællesmønt stemplet, lige fra Bronce- og Nikkelmønten til de smaa og store Sølvmønter, og videre til 5-, 10- og 20-Dollars Guldstykkerne.

Jeg var sammen med et lille Selskab, hvis Medlemmer hver især vare indbudte af Møntens Direktør til under hans Vejledning at besøge de forskjellige Departementer. I Afdelingen, hvor Guld bliver møntet, herskede der stor Travlhed som Følge af, at en stor Mængde af 10-Dollars Guldstykker vare beordrede udmøntede af Regjeringsdepartementet, under hvilket De forenede Staters Mønthuse sorterede. Som priviligerede Besøgende blev det os tilladt at se Fremgangsmaaden i alle Enkeltheder.

Vi saa Guldet, før det lovbefalede haarde Metal blev tilført det og sammensmeltet med det. Massen blev støbt til »ingots«, der bleve valsede til Stænger, som havde den nøjagtig foreskrevne Tykkelse. Disse Stænger bleve stemplede ud i runde, glatte Guldstykker — men endnu ikke „Pengestykker". Skjøndt disse Guldstykkers Vægt og Finhed svarede til vore Guldmønter, vare de endnu kun glatte Stykker af Guldmetal,

idet de manglede det Stempel, som skulde gjøre Guldstykkerne til Landets gyldige Mønt.

Den Proces, som derefter fandt Sted, var for mig den mest interessante. De glatte, gule Guldstykker bleve nu indsatte i den store Stemplemaskine, som skød dem ind een efter een over Bundstemplet, hvorefter Armen, som holdt det øverste Stempel, med stor Trykkraft, men næsten lydløst, med stor Hurtighed paatrykte Guldstykkerne, det ene efter det andet, det ved Lov anordnede Ørnestempel; og se! hvad der et Øjeblik før kun havde været et umærket Stykke Metal, var nu et „Pengestykke", netop som Følge af dette Regjeringsstempel, der godtgjorde dets Ægthed. Pengestykkerne vare beskyttede mod for meget Slid ved en lidt ophøjet Rand.

Trods den store Kraft, hvormed Stemplet blev trykket mod Guldstykkerne, gik Alt dog saa lydløst for sig, samtidig med at de enkelte Stemplinger bleve udførte med stor Hurtighed, saa at de, som ikke vidste bedre, ved at betragte Fremgangsmaaden vilde tænke, at Stykkerne kun vare blevne svagt berørte. Ikke desmindre var Kraften, hvormed Stemplingen foregik, tilstrækkelig til at give Guldstykkerne just det rette Præg, der gjorde dem til gyldig Betalingsmiddel; og kun en grov Beskadigelse af Pengestykkerne kunde tilintetgjøre deres paalydende Værdi.

Guldstykket, som fik Regjeringsstemplet, er nu et ægte „Pengestykke". Hvor som helst Pengestykket kommer, ses dets Gyldighed strax ved at betragte det Stempel, det modtog under et Øjebliks stærke Paavirkning, og det saaledes prægede Guldstykke vil blive respekteret som gyldigt Betalingsmiddel i hele Landet og tillige i andre Lande. Stemplet paa Guldstykket vil blive respekteret allevegne som et Tegn paa, at Stykket er lovgyldigt Betalingsmiddel.

Tænk paa, hvad Godt der kan blive udført ved Hjælp af disse regjeringsstemplede Guldstykker. Vi kunne kjøbe Føde til de udhungrede, Klæder til de nøgne, komme de syge til Hjælp ved at betale Læge og Sygeplejerske for dem. Vi kunne kjøbe et Hus for et Par Haandfulde af disse prægede Guldstykker. Vi kunne bygge et Palads, et Slot eller et Tempel med dem som Betalingmiddel. Vi kunne paa mange forskjellige Maader gjøre meget Godt ved disse Pengestykkers Hjælp.

Men lige som vi kunne gjøre meget Godt med saadanne regjeringsanerkjendte Mønter, kunne de ogsaa bruges i det Ondes Tjeneste. Det samme Guld kan benyttes i egenkjærlige Hensigter og til forbryderiske Formaal. Vi kunne for Pengene kjøbe Noget, som vil skade os, f. Ex. alkoholiske Drikke, der ville virke skadeligt paa Legemet, Sindet og Sjælen; Helvedesmaskiner, hvormed vi kunne ødelægge, hvad der tidligere er kjøbt for Penge. Morderen kan kjøbe det Vaaben, hvormed han begaar et Mord, eller maaske endog leje en eller anden forbryderisk Person til at begaa

Mordet for en vis Pengesum. Penge kunne saaledes være til stor Forbandelse.

Det er vel sandt, at f. Ex. et 10-Dollars Guldstykke er saa meget værd i Vægt, men hvis Guldstykket ikke var præget, vilde dets Ægthed blive undersøgt, hver Gang det blev givet ud. Det maatte samtidig med, at det blev nøje undersøgt, hvad Metallets Ægthed angik, tillige vejes, og Guldstykket vilde i det Hele taget blive et meget upraktisk Betalingsmiddel. Papirspenge vilde være aldeles værdiløse, hvis ikke Regjeringens Stempelmærker vare paatrykte dem.

Hvor ypperligt kunne vi ikke sammenligne det prægede Guldstykke med Kristi sande Evangelium, som vi have modtaget, det frelsende Evangelium, som er præget med Gudsrigets Stempel. Hvor lig er ikke Stemplingen af det glatte Guldstykke med den evangeliske Handling, ved hvilken den Helligaand bliver beseglet paa os. Hvor ypperlig en Sammenligning kunne vi ikke gjøre mellem Autoriseringen af Guldstykket og Beseglingen af Præstedømmet paa vore Hoveder ved Haandspaalæggelse af Herrens bemyndigede Tjenere, den Handling, hvorved Kristus sætter Gyldighedsstemplet paa os, det guddommelige Stempel, som berettiger os til at prædike og administrere Kristi Evangelium, i Overensstemmelse med Befalingerne. Efter Modtagelsen af disse evangeliske Ordinancer ere vi berettigede til Guds Riges Velsignelser, og vort Liv kan blive til stor Velsignelse for vore Medmennesker, ikke alene gjennem vore Ord til dem og de Handlinger, som vi udføre, men endog gjennem vor gode Indflydelse, naar vi forblive tause, idet vi møde vore Medmennesker med kjærlige, medfølende Blikke. Saaledes se vi, at naar Herren velsigner os gjennem Evangeliets Ordinancer, modtage vi Gaver fra ham, som kunne blive til vor egen og vore Medmenneskers store og evige Velsignelse, hvis vi vedblive at leve i Harmoni med vor himmelske Faders Villie.

De uprægede Guldstykker kunne sammenlignes med Jordens hæderlige Mennesker, som ere oprigtige af Hjertet, og hvis Hensigter ere ærlige, men som endnu ikke have adlydt de Fordringer, som det frelsende Evangelium stiller til dem. Skjøndt de ere oprigtige og gode Folk, ere „godt Metal", er deres Indflydelse ikke des mindre meget begrændset. Det er ikke muligt for dem at udøve et særligt samfundsnyttigt Arbejde, førend de ere blevne bekjendte med Evangeliets Principper og vide, hvilken Fremgangsmaade de skulle følge for at gjøre mest mulig Gavn. Og Mændene i Menneskeheden kunne ikke administrere Evangeliets frelsende Ordinancer i Jesu Kristi hellige Navn, i Livets Konges Navn, førend de blive bemyndigede af Herren dertil, ved at Præstedømmet besegles paa deres Hoveder af Guds rettelig bemyndigede Tjenere.

Ethvert ædelt Menneske, som lever i Overensstemmelse med Retfærdighedens Principper, vil, før eller senere, i dette Liv eller det

næste, blive berørt af den guddommelige Kraft, som vil blive til evig Lyksalighed og Herliggjørelse og Herredømme for ham eller hende. Men hvis vi ikke ere „ædelt Metal", men kun blandet og letbrækkeligt Metal, kunne vi ikke taale at komme under Stemplets Tryk, i hvilket Tilfælde det er af højeste Vigtighed for os at rense alt det uædle ud af os og forberede os til Modtagelsen af Evangeliets forskjellige Gaver, gjennem Herrens bemyndigede Præstedømmes Administration til os af Evangeliets Ordinancer.

O Sjæl! Du, som endnu ikke er paatrykt det guddommelige Stempel: Ønsker Du at adlyde Herrens Befalinger, saa Du kan modtage det? Eller er Du ikke forberedt?

Og Du Sjæl, som har modtaget Beseglingen og de himmelske Gaver: Er dit Liv i Overensstemmelse med Stemplet, Du modtog? Ulig det døde Metal har Du Handlefrihed og er i Stand til at vælge for Dig selv, hvem Du vil tjene. Du har modtaget guddommelige Kræfter. Stor er din Magt. Forsøm ikke at bruge den i den almægtige Guds Tjeneste. Forsøm det ikke!

Uddrag af Tale af Missionspræsident Hans J. Christiansen,

holdt om Aftenen den 12. August 1915 i Anledning af de første femtens Daab i Øresund efter Apostel Erastus Snows og Medbrødres Ankomst til København for 65 Aar siden.

Det glæder mig at se saa mange Hellige og flere af vore Venner tilstede her denne Aftenstund. Nogle ville spørge, hvorfor det var nødvendigt at sende Mænd hertil fra Amerika for at prædike Kristi Evangelium til Befolkningen i Skandinavien, eftersom det var den almindelige Mening, at Befolkningen i de skandinaviske Lande allerede var bekjendt med Kristi Evangelium. Hertil ville vi sige, at dette er en Fejltagelse. De forskjellige kristne Kirkesamfund vare bekjendte med mange bibelske Lærdomme, men det ægte, frelsende Evangelium, som omfatter Evangeliets Ordinancer, saasom Neddyppelsens Daab til Syndernes Forladelse og Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave, og Ordinationerne i Præstedømmet, vare de ikke bekjendte med. Bibelkundskab alene kan ikke frelse Menneskene, og Administrationen af saakaldte Sakramenter, som Kristus ikke har indstiftet, kan ikke frelse Menneskene. Kun Udførelsen af de selvsamme hellige Handlinger, som vor Frelser indstiftede i sin Kirke i den gamle Tid, og Efterlevelsen af Evangeliets Bud, kan bevirke Menneskenes Frelse. Ansgar, som kom til Danmark tusinde Aar før Apostel Erastus, var en god, from og selvopofrende Mand, men han var Katholik og kjendte ikke andre Principper end dem, han havde lært af den katholske Kirkes Præsteskab, og ingen

katholsk Præst var bekjendt med Evangeliets sande Lærdomme, hvad evangeliske Ordinancer angik. Men han kunde ligesom Præsterne i de protestantiske Kirkesamfund 5—600 Aar senere forkynde dem om den korsfæstede Kristus og saaledes bidrage til at bringe Befolkningen i de nordiske Lande ud fra Hedenskabets Mørke. Ansgar var, skjøndt han er bleven kaldt Nordens Apostel, ingenlunde en Apostel i den Betydning som Kristi Apostler fordum. Han kan ikke med Rette kaldes saaledes. Han var aldeles ikke i Besiddelse af guddommelig Fuldmagt til at administrere Evangeliets hellige Ordinancer eller Sakramenter. Han var ingen Apostel, end ikke en af Herren befuldmægtiget Præst; thi Kristi sande Kirke var allerede forlængst borttaget fra Jorden, da han forkyndte den katholske Kirkes Lærdomme i Skandinavien. Det sande Evangelium havde ikke været forkyndt blandt Menneskene i lange Tider, da Ansgar forkyndte Katholicismen i Danmark. Kristi sande Kirke, den kirkelige og præstelige Organisation med „Apostler, Profeter, Evangelister, Hyrder og Lærere", som Kristus indstiftede, fandtes ikke paa Jorden i Ansgars Dage, i Overensstemmelse med Bibelens Profetier angaaende det store Frafald. Frafaldet havde været fuldstændigt. Apostlerne belærte Menneskene om at tro paa den sande og levende Gud og paa hans Søn Jesus Kristus og paa den Helligaand. Dette gjorde ganske vist ogsaa Ansgar, men der var mange mystiske og ukorrekte Lærdomme forbundne med den katholske Forkyndelse. Apostlerne belærte med stor Tydelighed Menneskene om Evangeliets første Principper, eller „Begyndelseslæren i Kristus", om, hvilken Tro der var den sande, hvilken Omvendelse Herren krævede, og hvorledes Daab til Syndernes Forladelse og Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave skulde administreres; men Ansgar forrettede ligesom andre Mænd af det katholske Præsteskab Daabshandlingen, Administrationen af Nadveren og andre kirkelige Handlinger paa helt andre Maader, end Apostlerne fordum gjorde det, og det var ikke muligt for ham at oprette Kristi sande Kirke i Norden, simpelthen af den Grund, at han ikke var i Besiddelse af Præstedømmets Fuldmagt, det ægte, sande Præstedømmes. Med Hensyn til Daaben kan det ikke bevises, at der var nogen anden Indvielsesceremoni paa Kristi og Apostlernes Tid end Begravelsens eller Neddyppelsens Daab, og den Helligaand kunde kun modtages ved Haandspaalæggelse af Kirkens bemyndigede Ældster. Apostlerne og Præstedømmet fordum havde Rettighed til at tale i Herrens Navn, men det havde det katholske Præsteskab, der havde forvansket Evangeliet og Ordinancerne, ikke. Med Hensyn til disse Ordinancer, saasom Daab og Administrationen af den hellige Nadver, indførte Ansgar kun de katholske Forvanskninger og Forfalskninger af samme; men bortset derfra bidrog han til, at Folket, der i lange Tider havde været frygtet som et vildt Vikingefolk, ophørte med at tilbede Nordens Guder, og at de efter-

haanden indførte mildere Sæder og Skikke blandt sig; thi vi forstaa, at Ansgar var en god og mild Mand, samtidig med at han var en modig og energisk Mand, der uden Tvivl prædikede, hvad han formente var Kristendommens sande Lære. Evangeliet i sin Renhed, Skjønhed og Ypperlighed sandtes imidlertid ikke paa Jorden i Ansgars Dage, som allerede forklaret. Det var forlængst borttaget fra Jorden.

Men Evangeliet er gjengivet til Jorden i vor Tid ved Aabenbaring fra det Høje. Joseph Smith blev udkaaret af Gud til at være hans Profet. Vi ere komne i Besiddelse af hellige Skrifter ved Aabenbaring fra Herren, og det melchizedekske Præstedømme og Apostelskabet blev beseglet paa Joseph Smiths og Oliver Cowderys Hoveder af Herrens fordums Apostler Peter, Jakob og Johannes; thi om end tvende af disse Apostler i forrige Dage lede Martyrdøden, saa vare de dog ikke for bestandig døde, og som opstandne Herrens Tjenere kom de til Jorden i vore Dage og ordinerede nævnte Mænd til Apostler, som jeg sagde; saaledes blev Evangeliet og Præstedømmet gjengivet til Jorden ved Englesendelse fra det Høje — thi opstandne Væsener blive kaldte Engle. Andre Mænd bleve snart ordinerede i Præstedømmet, alt i Overensstemmelse med de Aabenbaringer, Joseph Smith modtog fra Herren. I Aaret 1850, den 14. Juni, kom en bemyndiget Herrens Apostel til Danmark, nemlig Erastus Snow, og i Dag for 65 Aar siden, den 12. August 1850, vandrede denne Herrens Apostel og Ældsterne George P. Dykes og Peter O. Hansen og en lille Skare af troende Disciple ud til Øresundet, 1/4 Mil Nord for Kjøbenhavn, hvor Apostel Snow døbte de første 15, som bleve tillagte Kirken ved Daab i Danmark, Mænd og Kvinder, der havde tilhørt en stedlig Baptistmenighed og altsaa havde været døbte med Begravelsens Daab, men ikke havde været døbte af Mænd, som vare i Besiddelse af Præstedømmets Fuldmagt, hvorfor deres Daab var ugyldig. De havde uden Tvivl sluttet sig til Baptistmenigheden i al Oprigtighed; men nu, da det sande Evangelium lød i deres Ører, forstode de Hyrdens Røst og adløde Befalingen med Hensyn til at lyde det gjengivne Evangeliums aabenbarede Principper. Den første Mand, der blev døbt, var Ole Ulrik Christian Mønster, og den første Kvinde Anna Beckstrøm. (Taleren forklarede, hvorledes Daabshandlingen foregik, nemlig i Overensstemmelse med den ved Aabenbaring til Joseph Smith meddelte Daabsmaade.) Den første gode Begyndelse var gjort til Oprettelsen af Herrens Kirkeværk i Danmarks Rige, i, hvad der i Skriften er kaldt „Tidernes Fyldes Husholdning", hvorved menes Evangelie-Husholdning, der skulde blive oprettet før Kristi andet og herlige Komme. Tusinder ere blevne døbte siden hin Dag og „fødte paany", som Frelseren sagde til Nikodemus, idet vi ved Daaben komme ud af Vandet som nye og rene Skabninger. Ved Daaben blive vi fødte paany „af Vand"; men vi skulle ogsaa

fødes paany „af Vand", med andre Ord modtage den Helligaand ved Haandspaalæggelse af Kirkens Ældster, ligesom de, der paa Apostlernes Tid havde annammet Ordet og ladet sig døbe, modtoge „Daab med den Helligaand og Ild" ved Haandspaalæggelse af Peter og Johannes, som kom til Samaria fra Jerusalem for at udføre denne hellige Evangeliehandling, en Ordinance, som er nøje knyttet til Vanddaaben, naar det melchizedekske Præstedømme og Kristi Menighed findes paa Jorden. Vi forstaa Nødvendigheden af denne Ordinance ved at læse Ordene i Apostlernes Gjerninger vedrørende denne Begivenhed:

„Men da Apostlerne i Jerusalem hørte, at Samaria havde annammet Guds Ord, udsendte de Peter og Johannes til dem, hvilke, da de vare komne ned, bade for dem, at de maatte faa den Helligaand; thi den var endnu ikke kommen paa nogen af dem, men de vare alene døbte i den Herres Jesu Navn. Da lagde de Hænderne paa dem, og de fik den Helligaand." (Ap. Gj. 8 : 14—17.)

De døbte modtoge Haandspaalæggelses-Ordinancen for den Helligaands Gave i Familien Beckstrøms Hus den 14. August. En anden af Evangeliets Ordinancer, nemlig Velsignelsen af smaa Børn, blev udført for første Gang Søndag den 18. August. Ogsaa denne Ordinance var bleven forvansket, idet smaa Børn i Stedet for at blive velsignede i Overensstemmelse med Herrens Befaling bleve bestænkede, hvilket blev kaldet Daab. Men Herren være priset, at en ny Evangelie-Husholdning blev paabegyndt paa Jorden, og at denne Husholdnings Evangelie-Uddeling var naaet til vore Fødelande her i Norden. Den 25. August blev den hellige Nadvere uddelt for første Gang ved guddommelig Autoritet ved et Møde i Kjøbenhavn. Samtidig bleve to Brødre ordinerede i det aroniske Præstedømme. Den 15. September blev den første Gren af Kirken i Danmark organiseret i Kjøbenhavn med henved ca. 50 Medlemmer, og derefter bleve stedse flere og flere tillagte Kirken ved Daab. Ældste Geo. P. Dykes blev sendt til Aalborg samme Aar, i 1850, hvor den første Daabshandling blev udført den 27. Oktober. Han organiserede en Gren af Kirken i Aalborg den 25. November med 23 Medlemmer. Men Modstanden mod Kirkeværket udeblev ikke. Mørkhedens Magter modstode og angreb vort Folk. Mange Præster og Redaktører udspyede deres giftige Galde og udslyngede alle Slags Beskyldninger mod os. Saavel i Kjøbenhavn som i Jylland vare vi udsatte for Pøbelforfølgelse. Ofte bleve Ruderne itueslaaede i vore Forsamlingslokaler. Men jo større Modstand vi mødte, jo mere spredte Værket sig, og siden den første Daabshandlings Udførelse i 1850 ere ca. 30,000 blevne døbte i Danmark. Mange af disse ere desværre ikke forblevne tro til Enden, en Betingelse for at modtage „Livets Krone". De Hellige gjøre vel i at erindre de skjønne Ord, som en af vore Salmedigtere udtaler, naar han opmuntrer os til fortsat Kamp for

Sandheden i følgende Linier: „Slut jer til Zions Banner tæt, og kæmp for Sandhed, Dyd og Ret." At Herren vil velsigne de Hellige i de skandinaviske Lande, og alle de oprigtige i disse Nordens Lande, som endnu ikke kjende Evangeliet, er min Bøn i Jesu Kristi Navn.

Onsdag den 1. September 1915.

Til de Unge i Menigheden.

„Mon Nogen kan tage Ild i sin Barm, uden at hans Klæder brændes op, eller mon Nogen kan gaa paa Gløder, uden at hans Fødder brændes?"

Det er en sørgelig Kjendsgjerning, at flere unge Søskende have vovet sig ind paa farefulde Stier for at se, hvad der findes paa den anden Side „Kulisserne", uden at tænke paa den Fare, som er forbunden med at faa sin Nysgjerrighed tilfredsstillet. Mangen en ung, haabefuld Mand og Kvinde har derved lidt et uovervindeligt „Skibbrud" med sig selv, er i flere Tilfælde bleven lig et Vrag eller Udskud blandt Menneskene og har tabt den Ynde, som pryder en uskyldig Mands og Kvindes Aasyn. Det bør erindres, at „denne Verdens Herre", Djævelen, regjerer med en Mangfoldighed af Tillokkelser i Egenskab af Forlystelser paa Steder, hvor de Unges Dyd udsættes for Fare, saasom i offentlige Dansesale og Varieteer af den Slags, hvor „Dyden bliver latterliggjort og Lasten lovpriset", og hvor forskjellige Slags Udsvævelser gaa i Svang. Vi advare de Unge i Menigheden mod at gaa slige Steder, hvor Forførere udsætte deres Snarer for de Unge og Ubefæstede, og hvor ofte Gløder samles i Barmen, der efterlade ulægelige, sviende Saar; og vi advare specielt mod Maskeballer og lignende Djævelskab.

Idet vi skue ud over Menighedens Medlemmer i den skandinaviske Mission, hvor vi ved vore gjentagne Besøg ere blevne personlig bekjendte med den største Del af de Hellige, lægge vi Mærke til, at Menigheden tæller mange unge Mennesker, der i flere Tilfælde staa ligesom ene i denne Verden, grundet paa, at de ved at have sluttet sig til vort Samfund ere blevne udstødte fra den hjemlige Arne. Vi, som Herrens Tjenere, der ere udsendte for at vogte Faarene i Kirkefolden, betragte os derfor som Saadannes Fædre og Velgjørere; og det er som Følge deraf, at vi med al faderlig Omhu nøje søge at vogte deres Fjed. Og vi ville sige, at vi ved flere Lejligheder have lagt Mærke til den Nidkjærhed, som disse noble unge Mennesker lægge for Dagen, idet de paa prisværdig Maade opfylde deres Pligter saavel i Søndagsskolen som i de Unges Møder samt i Sangkoret, og paa anden Maade støtte

Missionsarbejdet i denne Mission. Vi kunne derfor ogsaa af vort ganske Hjerte nedbede vor himmelske Faders Fred og Velsignelse over disse ædle Søskende; og vi ere forvissede om, at de selv føle sig meget velsignede for de Ofre, de saaledes bringe for Sandhedens Skyld.

Men, kjære, unge Søskende! Striden er endnu ikke endt; der er fremdeles en Kamp at kjæmpe, og det gjælder for os Alle at holde fast og være tro til Enden, saa at Sejrens skjønne Krone en Gang maa blive vor Pandes Smykke.

Naar der nu og da kommer Meddelelse om, at en eller anden ung Broder eller Søster har begyndt at afvige fra den anviste Bane ved at deltage i Forlystelser, som i højeste Grad ere upassende for Medlemmer af vort Samfund at deltage i, og at dette endogsaa sker paa den Dag, som Herren har bestemt til en Hviledag, paa hvilken det er forlangt af os, at vi skulle tilegne den „Allerhøjeste vor Andagt", da ere saadanne Meddelelser til stor Bedrøvelse for os, idet vi vide, at disse Afvigelser kunne føre Vedkommende til Fald og Skam. Hvis nogle af I unge Søskende derfor have Venner enten indenfor eller udenfor vort Samfund, som søge at lede Eder til at deltage med Verden i dens Elendighed, raade vi Eder paa det alvorligste til at tage en hurtig Afsked med slige foregivne Venner, da vi kunne forsikre Eder, at I ved at lade Eder lede af slige Bekjendte let komme ind i vor Salighedsfjendes Favntag. Husk paa, kjære, unge Søskende, at I have stillet Eder under „Frihedens fuldkomne Lov", og under denne Lov er der Beskyttelse for Alle, som underkaste sig den, men ikke for Saadanne, som afvige fra denne herlige Lovs Forskrifter og vove sig ud i Verdens Larm. Derfor hedder det ogsaa: „Min Søn! — og ogsaa min Datter — Bevar mine Ord, og gjem mine Bud hos Dig. Hold mine Bud, saa skal Du leve, og min Lov som din Øjesten. Bind den om din Finger; skriv den paa dit Hjertes Tavle..... Husk, at Daarens Vej er ret i hans egne Øjne, men den, som hører efter Raad, er viis." (Sal. Ordsprog.)

Hans J. Christiansen.

Folkethingsmand F. F. Samuelsens og Hustrus Sølvbryllup den 8. August 1915.

Folkethingsmand Samuelsen fra Aarhus er en Mand, der, samtidig med at han i Virkeligheden er en af Danmarks mest praktiske Politikere, tillige har andre „højere aandelige Interesser", som det hedder; thi han er ikke død for noget, som kan løfte det danske Folk, bringe Lykke til Hjemmene og skabe Fred indenfor de danske Landemærker. Som Politiker er han paa Grund af sit elskværdige, behagelige Væsen ikke alene respekteret af Rigsdagsmændene indenfor sin egen Partigruppe, men han har ogsaa mange oprigtige Venner blandt „Politi-

kerne" i de andre Partier. Hans strenge Samvittighedsfuldhed og forretningsmæssige Maade at behandle foreliggende Sager paa har vundet ham hans Kollegers Respekt. Han har ved forskjellige Lejligheder forsvaret vort Kirkesamfund i Rigsdagen overfor Beskyldninger, fremsatte af Mænd, som ikke vare bekjendte med vore kirkelige Institutioner og kirkelige Forhold, og derfor skylde de danske Sidste-Dages Hellige og i Virkeligheden alle de skandinaviske Hellige ham megen Tak. Da Folkethingsmand Samuelsen er nøje kjendt med Evangeliets Lærdomme og vor Missionsvirksomhed i det Hele taget, kan han altid give det høje Thing paalidelige Oplysninger.

Folkethingsmand Samuelsen har i en Aarrække sammen med sin Familie været Medlem af vort Kirkesamfund, og han værdsætter højt sit Medlemsskab og sin Stilling som en ordineret Ældste i Kirken. Hans Hustru, en fintdannet og ædel Kvinde, der desværre har været svagelig i længere Tid, har stedse været ham en trofast Støtte i Hjemmet. De have flere velopdragne og elskværdige Børn.

Sølvbryllupsdagen formede sig som en stor Festdag for Ægteparret. Fra den tidlige Morgenstund mødte Broder og Søster Samuelsens mange Venner frem for at gratulere, og Festgaverne strømmede ind i Dagens Løb. Allerede Kl. 5 om Morgenen vækkedes Sølvbrudeparret ved, at Smedenes Sangkor sang en „kraftig" Morgensang paa et „velvalgt" Sted, hvor Sølvbrudeparret ikke kunde undgaa at høre de skjønne Toner. Festen om Aftenen blev afholdt i et meget hyggeligt Lokale i Byen. Byraadsmedlemmer og Repræsentanter for de forskjellige Institutioner og Foreninger, som Broder Samuelsen har været knyttet til i mange Aar, Missionærerne i Aarhus og mange specielt indbudte ældre Søskende af Menigheden, og mange andre, vare tilstede, ialt 112 Personer. Foruden de mange Gaver, af hvilke flere havde kostet over 100 Kr., modtog Sølvbrudeparret 216 Telegrammer, der alle bleve oplæste ved Bordet. Et var fra Missionspræsident Hans J. Christiansen og Missionærerne i Kjøbenhavn. Det siger sig selv, at Bordene vare smykkede med de prægtigste Blomster, der kunde findes i Aarhus By. Blandt de mange repræsentative Mænd, som vare tilstede ved Festen, bemærkedes af Politikere Folkethingsmand Th. Stauning. De smukke Sange, der bleve sungne ved Festen, og de livlige Taler, der bleve holdte, bleve meget paaskjønnede af Selskabet, og Sølvbrudeparret kunde ikke andet end føle sig hædret og lykkeligt ved i Dagens Løb at have modtaget saa mange hjertelige Gratulationer.

Folkethingsmand F. F. Samuelsen er født 1865 paa Amager. Han lærte i sin Ungdom Smede- og Maskinistfaget og har altid virket utrætteligt for Bedringen af Arbejdsforholdene indenfor Faget saa vel som for Bedringen af Arbejdernes og Haandværkernes Kaar i det Hele taget. Folkethingsmanden har i de sidste 15 Aar haft Sæde i Direk-

tionen for Arbejdernes Spare- og Laanekasse. Siden 1900 har han været Medlem af Aarhus Byraad, og denne Bys Udvikling og Velfærd har stedse ligget ham meget paa Hjerte. I 1906 blev han valgt som Folkethingsmand for Aarhus søndre Kreds som Socialdemokratiets Kandidat. Det faldt i hans Lod at deltage i Drøftelsen og Vedtagelsen af Danmarks nye Grundlov.

Vi ønske Broder Samuelsen fortsat Held i sin politiske Gjerning og nedbede Herrens Velsignelse over ham og Familie.

Vidnesbyrd af Præsident Charles W. Penrose.

„Vid, alle Folk, bliv bekjendte med, at Herren i sin uendelige Naade paany har aabnet Himlene og aabenbaret sig selv til Menneskene. Den sidste Uddeling af Evangeliegaverne er iværksat. Kristi Stemme er atter bleven hørt. Engle ere komne ned fra Himlen til Jorden. Profeter, Apostler og andre inspirerede Mænd forkynde Herrens Ord og Villie. Hellige Optegnelser angaaende et stort Fastlands Folkefærd ere bragte ud fra deres Skjulested i Jorden og bære sammen med den jødiske Bibel Vidnesbyrd om, at Gud var den samme i Gaar, som han er i Dag; at han vil blive den samme for evig, og at Menneskeslægten i alle Tidsaldre ved Udøvelsen af Tro kan komme i Besiddelse af Kundskab angaaende ham og faa Forbindelse med ham. Jesu Kristi Evangelium bliver prædiket i hele Verden som et Vidnesbyrd for alle Nationer. Daab bliver udført af guddommeligt bemyndigede Mænd til Syndernes Forladelse. Helligaanden er meddelt Menneskene som i gammel Tid ved Haandspaalæggelse af Mænd, som have modtaget det hellige melchizedekske Præstedømmes Fuldmagt. Enighed om Troen er opnaaet; de Syge ere blevne helbredte; Profetier ere udtalte; den overordentlige Tungemaalsgave og Gaven til ved Aandens Kraft og Inspiration at forklare for Menneskene et ytret Sprog, som de ikke have forstaaet, ere gjengivne til Menneskene og kunne modtages af dem; og ved Syner og Drømme og Trøsterens Vidnesbyrd bevidner Gud for alle dem, som ville lytte til hans Ord, at han har paabegyndt det store Sidste-Dages Værk, der blev saa herligt beskrevet af hans hellige Profeter fordum.

Den Mand, som blev udvalgt af Gud til paany at forkynde Evangeliet og paabegynde Uddelingen af Evangeliets Gaver til Menneskene i de sidste Dage, var Joseph Smith, som led Martyrdøden, idet han blev skudt i Carthage, Illinois, fordi han forkyndte Guds Ord og afgav Vidnesbyrd om Jesus. Ingen af Profeterne, som til forskjellig Tid have levet paa Jorden, undtagen Guds Søn selv, udførte et større Arbejde, forkyndte for Menneskene flere eller større Evangeliesandheder eller modtog større Aabenbaringer fra det Høje end han. Efter at han havde

udført det store Missionsarbejde, som Herren krævede af ham, at han skulde udføre, blev hans Vidnesbyrd beseglet ved Udgydelsen af hans Blod, og han er forenet med Martyrerne, der ville blive kronede i Guds og Lammets Nærværelse som Konger og Præster hos dem for evig. Sandheden af hans Vidnesbyrd er stemplet paa Hjerterne af mange Tusinde Folk, som fryde sig, idet de vide med Sikkerhed, at de ere antagne af Gud. Og denne Kundskab kan Enhver komme i Besiddelse af, som vil tro paa Kristus, omvende sig fra sine Synder, blive døbt til Syndernes Forladelse og modtage Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave. Derfor, o Læser! Kom til Lyset, adlyd Evangeliet og bliv frelst! Dette er den eneste Vej, som leder til evigt Liv og Lyksalighed hos Gud, vor Fader i det Høje.

Jeg aflægger mit Vidnesbyrd, at jeg veed, at dette Værk er Guds Værk. Jeg veed, at Gud lever, at han er vor Fader, vore Aanders Fader. Jeg bevidner, at Jesus af Nasareth var Kristus den levende Guds Søn, i legemlig saavel som i aandelig Betydning, at han er vor Forløser, og at vi ved at adlyde hans Love og Befalinger skulle gaa fremad i al Evighed og blive delagtiggjorte i Lys, Kundskab, himmelsk Fred og Lyksalighed, Magt og Herredømme. Jeg bevidner, at vi ere ledte i Dag af levende Orakler. Manden, der staar som Lederen for dette Værk, har Rettighed til alle Evangelienøgler og har modtaget Magt og Autoritet ved Aabenbaring fra Gud gjennem Mænd, som levede paa Jorden i tidligere Tid, og som overgave deres specielle Evangelienøgler eller Fuldmagt til Profeten Joseph Smith. Enhver speciel Fuldmagt eller Evangelienøgle, som paa denne Maade blev gjengivet til Kirken gjennem Joseph Smith, er i Henhold til Evangeliets Principper overført til ham, der nu staar som Kirkens Præsident og Leder. Jeg bevidner hans Nidkjærhed for Herrens Værk, hans Æresfølelse, hans Sandhedskjærlighed og hans Iver med Hensyn til at virke for at fremme Alt, som er godt. Herrens Værk skal bestaa; det Onde skal blive overvundet; Mørket skal blive bortdrevet, og den almægtige Gud skal regjere og udøve Herredømme fra Oceanernes Kyster til al Jordens Ender.

Dette herlige Værk til Frelse for den menneskelige Familie skrider nu fremad under Guds Styrelse; Gud vejleder sine bemyndigede Tjenere ved Aabenbaring fra det Høje, og hvor meget end Værket kan blive bekjæmpet som Følge af Menneskenes Taabelighed og Uvidenhed og Satans Ondskab, vil det skride fremad til fuldstændig og herlig Sejr. Det Onde vil blive overvundet, Mørket fordrevet, Satan og hans Hærskarer blive bundne og Jorden og dens Indvaanere forløste. Menneskene ville faa Lejlighed til at vende tilbage til Paradisets skjønne Have. Kristus skal komme til Jorden igjen og regjere som „Kongernes Konge og Herrernes Herre". Guds Tabernakel eller Paulun skal være hos

Menneskene, og alle Ting, hvad enten herov
entil, underneden eller omkring os, ville hver paa sin Vis i indbyrdes Harmoni istemme den Højestes Pris, vor himmelske Faders Lov; thi hans er „Magten og Æren i al Evighed". Amen.

Livets højeste Idealer.

(Af Ældste Niels F. Green.)

Alt af en ideel Natur er knyttet til de Sidste-Dages Helliges Liv og Lære. Vi holde stedse Idealernes Fane højt og tillade os at anvise Vejen, ad hvilken Menneskene maa vandre for at opnaa evig Livslykke.

Hvorvel mangfoldige Mennesker enten af Uvidenhed eller Ondskabsfuldhed have beskyldt os for som Kirkesamfund at slaa af paa Livets ideelle Fordringer, er det dog i Virkeligheden saaledes, at mange ikke følge os, netop fordi de ikke ville leve det hellige og ideelle Liv, som vi kræve, at de skulle leve, hvis de ville tilhøre vort Samfund. De synes, at det vilde være for store Ofre for dem at bringe. Vi kunne gjøre meget, naar blot „Villien til at gjøre det Gode" er tilstede; men er den ikke det, kunne vi Intet gjøre; thi kun ved at gjøre extra Anstrengelser for at tiltage i Fuldkommenhed og bestræbe os for daglig at overvinde vore mange Ufuldkommenheder kunne vi skride fremad og naa de ideelle Maal, vi have sat os. Som Medlemmer af „Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige" bestræbe vi os for i al Ydmyghed at tjene Herren; og styrkede af ham, som skjænker os sin Helligaand, blive vi satte i Stand til at udføre vore Pligter og tiltage i Tro og Dyd, eftersom Dagene gaa, og opnaa tilsidst den Fuldkommenhed, som det er muligt for Menneskene at opnaa her i Livet. Kristi Evangelium er, som Apostelen siger, „en guddommelig Kraft til Saliggjørelse for Enhver, som tror". Samtidig med, at Evangeliets Ord oplyse Sind og Hjerte, stiller Herren det Spørgsmaal til enhver af os: „Vil Du; vil Du adlyde Evangeliets Befalinger?" Vil Du søge at leve et fuldkomment Liv, „ligesom Gud, vor himmelske Fader, er fuldkommen"? „Vil Du afstaa fra dine Syndevaner og tjene Gud med uskrømtet Kjærlighed?" En Person, som vil gjøre Fremskridt i Livet, maa for at kunne gjøre den rette Brug af de aandelige og timelige Gaver, som Herren skjænker os, være i Besiddelse af Villiekraft dertil, med andre Ord udvise Mod, hvilket atter betyder, at man vil gjøre det Rette uafhængig af Følgerne og uafhængig af, hvorledes Menneskene bedømme vore Handlinger; og i Virkeligheden vil det ved nøjere Betragtning af Spørgsmaalet vise sig, at vi ikke kunne benytte de Talenter, Herren har givet os, paa en fuldtud virkningsfuld og frugt-

bringende Maade, medmindre vi stole paa den Almægtiges Hjælp og udvise Mod i enhver Henseende og i fuldeste Grad. Det er saa smukt sagt, at det ene Hellighedsprincip fører det andet med sig, og det ene Fuldkommenhedsprincip det andet, og det kan ogsaa siges, at alle ideelle Principper kunne forenes i Kjærlighedsbudet: at elske Herren af vort „ganske Hjerte, Sjæl, Sind og Styrke" og vor „Næste som os selv". Denne Befaling kommer fra Herren selv, lig alle vigtige Lærdomme, som findes nedskrevne i Bibelen, og denne Kjendsgjerning beviser i Virkeligheden Rigtigheden af vor Lære og Forkyndelse, at „Evangeliets" frelsende Principper ere aabenbarede fra det Høje, og at vi ikke kunne være i fuld Samfund med Herren, undtagen vi ere grundfæstede paa Aabenbarelsens Klippe, med andre Ord ere blevne delagtiggjorte i det eneste sande Evangeliums Naadegaver, idet vi efter at have omvendt os fra vore Synder ere blevne døbte til vore Synders Forladelse og ere komne i Besiddelse af den Helligaand ved Haandspaalæggelse af Kristi autoriserede Ældster. Thi vi bevidne for alle Mennesker, at Kristi sande Evangelium er gjengivet til Jorden i Overensstemmelse med hellige Oldtidsprofetier, og at den kostelige Gave, den Helligaand, som har været tilbageholdt fra Menneskene paa Jorden, siden Præstedømmet og Evangeliets Gaver bleve borttagne fra Jorden i tidligere Dage, atter er beseglet paa Mennesker paa Jorden paa den af Herren anordnede Maade.

Alle Mennesker have ved Fødselen faaet skjænket visse Gaver af Herren og ere i Besiddelse af et vist aandeligt Lys, men det højeste aandelige Lys, som Menneskene kunne komme i Besiddelse af, den Helligaand, den højeste aandelige Indflydelse, som kan skjænkes Menneskene, bliver efter Kristi egne Ord kun skjænket dem, som, naar de komme til Skjelsaar og Alder, forene sig med hans sande Kirke ved Neddyppelsens Daab til Syndernes Forladelse. Det er da nødvendigt, at Menneskene blive „fødte paany af Vand og Aand" for at indkomme i Guds Rige, som vor Frelser sagde til Nikodemus. Vi ville fremdeles henlede Læsernes Opmærksomhed paa Beretningen i det nye Testamente om den Helligaands Udgydelse over Apostlerne og Menigheden paa Pinsefestens Dag. Ved at overveje Kristi og Apostlernes Udtalelser med Hensyn til den Helligaand ville vi tydeligt kunne forstaa, at det aandelige Lys og den aandelige Kraft, som bliver skjænket de Hellige, er af en langt herligere Natur end det almindelige Lys og den aandelige Kraft, som Menneskene ere i Besiddelse af fra Fødselen, hvorvel dette almindelig udgydte aandelige Lys er af en herlig Natur og vil oplyse Menneskenes Sind og Hjerter tilstrækkeligt til, at de kunne forstaa Evangeliets frelsende Sandheder, naar disse blive forkyndte for dem, for saa vidt de ville undersøge Lærdommene og være villige til at tjene Herren. Det er umuligt for Menneskene nogensinde at naa Fuldkommenhedens Maal, medmindre vi ere i Besiddelse af den Helligaands Kraft

til at inspirere os og styrke os til at leve et helligt Liv hver Dag, vi leve paa Jorden, med andre Ord et pligtopfyldende Liv, et Liv fuldt af Kjærlighed og gode Gjerninger, et Liv, som er et lysende Exempel for vore Medmennesker at efterfølge, et ideelt Liv i Ordets mest omfattende Betydning. Profeten Joseph Smith var en Idealist i Ordets sande Betydning, og han benyttede al den aandelige og legemlige Kraft, han var i Besiddelse af, til at realisere Livets høje Formaal. De Sidste-Dages Hellige sætte sig stedse som Opgave at realisere Livets Idealer, og det tør ogsaa siges at være en Kjendsgjerning, at intet Samfund paa Jorden i vore Dage har naaet saa vidt frem som vort Kirkesamfund i de 85 Aar, det har været organiseret, netop som Følge af de overordentlige Naadegaver, som ere blevne givne til Kirkens lydige Medlemmer. Vi lære kun, hvad der vil frelse og ophøje Menneskene. Vi lære, at Menneskene skulle tro paa Gud, Faderen, og blive delagtiggjorte i Evangeliets Velsignelser i hans enbaarne Søns, vor Frelsers Navn. Vi lære, at det er absolut nødvendigt for Menneskene at leve et kjærligt, retfærdigt, dydigt og helligt Liv. Vi lære, at Menneskene maa være ydmyge i al deres Livsvandel. Vi tro, at ethvert af vore Kirkemedlemmer bør søge at komme i Besiddelse af al den religiøse og verdslige Oplysning, som det overhovedet er muligt for os at komme i Besiddelse af, og vi lære, at vi kunne ikke have den alvidende og alvise, hellige, retfærdige og alfuldkomne Gud til Ven, undtagen vi bestræbe os for at komme i Besiddelse af Kundskaber saa vel med Hensyn til de timelige som de aandelige Ting; thi den timelige Verden og de timelige Ting kunne ikke skilles fra vort aandelige Liv, saa længe vi leve i Kjødet; og paa Opstandelsens Dag ville de timelige Elementer blive knyttede endnu meget inderligere til vort Aandsliv i det Hele taget. Ja, de hellige Skrifter lære, at vor Jord efter Opstandelsens Dag skal blive forherliget. Vor Jord skal modtage en paradisisk Herlighedsfylde i de tusinde Aar, Jesus skal leve og regjere med sine Hellige paa Jorden, og senere modtage sin „celestiale" eller himmelske Herlighedsfylde, den højeste Herlighedsfylde af alle, ligesom Solens Lys for vort Øje er herligere at beskue end Maanens eller Stjernernes Lys, eller noget andet Lys, vi kjende. Vi lære, at Menneskene absolut maa være lydige overfor Herrens Bud og Anordninger. Vi søge at elske vore Medmennesker som os selv og dele vort Brød med dem, og hvad der er vigtigere end alt andet, vi belære vore Medmennesker om Kristi Evangeliums frelsende Principper. — Samtidig med, at vi søge at være gode Kirkemedlemmer, søge vi at være gode Statsborgere. Vort Ideal i ren politisk Henseende er at adlyde Lovene og være exemplariske Statsborgere i enhver Henseende.

Vi ville til Slutning som et talende Bevis paa, at vort Kirkefolk virker med Kraft for Idealernes Virkeliggjørelse i Livet, fremsætte, hvad

der bliver gjort af vort Folk i Staten Utah (i Forbindelse med andre af Statens Borgere) paa Undervisningsvæsenets Omraade; og vi tør frejdigt profetere, at det vil ikke vare længe, før den almindelige Oplysning staar paa et højere Trin i Utah og blandt Ungdommen i Zions organiserede Kirkestifter end i nogensomhelst anden Stat i Unionen, ja i hele Verden. Med Hensyn til Undervisningsvæsenet ville vi kortelig anføre, at vi foruden særdeles gode offentlige Statsskoler, Borger- og Almueskoler og et Statsuniversitet, og en stor statsunderstøttet Landbohøjskole, tillige have ikke mindre end to kirkelige Universiteter, et stort Kollegium, foruden mange Akademier, hvor vor Kirkes Ungdom bliver belært i vor Religions hellige Principper saa vel som i de almindelige Videnskaber og praktiske Færdigheder.

Hvem tør, med disse Kjendsgjerninger for Øje, beskylde os som Samfund for, at vi ikke elske Livets Idealer? Hvem tør sige, at vi ikke søge at sætte dem i praktisk Udførelse? Og betænk, at denne Udvikling har fundet Sted i Utah ved fælles Anstrengelser af „Mormoner" og „Ikke-Mormoner" i Løbet af ca. 50 Aar.

Venner! I, som ikke ere bekjendte med vore kirkelige Institutioner i Amerika og andetsteds, bliv bekjendte dermed, og I ville sige: Velsignet være det Folk, som søger at realisere Livets højeste Idealer og være som et skinnende Lys paa en Høj!

Notits.

I „Stjernen" for 1. Marts dette Aar henledede vi Opmærksomheden paa den Fare og de Vanskeligheder, som ere forbundne med en Rejse til Amerika under de nuværende Forhold, og tilkjendegav, at hvis Nogen begav sig paa Rejsen, maatte de gjøre det paa deres egen Risiko. Da flere Skandinaver i den senere Tid ere nægtede Landgang i Amerika og sendte tilbage til Skandinavien, ville vi atter paaminde Kirkens Medlemmer om, at hvis Nogen rejser, sker det udelukkende paa Vedkommendes egen Risiko, uden nogen Opmuntring eller Tilskyndelse fra vor Side. Det er derimod ønskeligt, om Enhver, som agter at emigrere, vil opsætte Rejsen, til de nuværende Forhold forandres og en bedre Ordning kommer istand.

Hans J. Christiansen.

Indhold:

Udgivet og forlagt af H. J. Christiansen, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen.)